

OPINIÓ

En els temps difícils de la transició, la Constitució del 1978 es podia agafar i entendre com una precària, incerta i ambigua bandera que permetria ampliar la llibertat.

Anar més enllà i imaginar una altra disposició territorial; per això s'hi oposaven personatges nacionalistes i antidemòcrates com **José Mª Aznar** o **Mariano Rajoy**.

Ben aviat la dreta va veure com podia girar a favor seu l'ambigüitat i convertir-la en un tap per a qualsevol ampliació de drets i llibertats, en una arma d'opressió i recentralització. No han parat fins que han aconseguit convertir-la en un grilló i han esdevingut fanàtics d'una Constitució que usen com una maça.

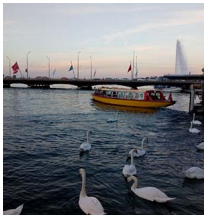
L'extrema dreta sempre ha estat aquí (com ben evidentment la dreta), no és que l'independentisme l'hagi fet tornar o l'hagi despertat. Quan l'extrema dreta (i la dreta) ha vist que potser podia minvar l'enorme poder que té arreu —institucional o no—, s'ha manifestat amb la cruesa que li és pròpia. A tot arreu. L'atac ultra del 9 d'octubre a València contra una manifestació que, per cert, no era independentista, ho mostra amb nitidesa. La complicitat de la

Apunts sobre la marxa

Escrit per Eulàlia Lledó, Doctora en Filologia Romànica
dimecres, 18 d'octubre de 2017 21:40

---

polícia remetia a temps que semblaven passats. Que no tornem als impunes atemptats com els que va patir **Joan Fuster**, atíats per una dreta que no va moure un dit per detenir qui els va perpetrar.

És prou conegut que Rajoy és un lluitador radical i infatigable (no, no és cap ironia) contra la llibertat, contra els drets civils i laborals. Durant el seu mandat, l'Estat ha fet passos gegantins pel que fa a la pèrdua de llibertats i a la inseguretat ciutadana. Els últims dies ha quedat de manifest, a més, que no tan sols és una persona amb poca empatia sinó que és despietat, a l'alçària, per exemple, de **Rafael Hernando** (¡tan de missa com són!).

Tanta tumultuositat que diuen veure en les pacífiques manifestacions de Catalunya i ni un esment polític a la violència de València. Ni una paraula de reconeixement, ja que no de consol, a les víctimes de la violència policial de l'1 d'octubre durant el Referèndum. Tampoc no les hi va tenir el rei. Al contrari, com en els maltractes, s'acusa i es culpabilitza les víctimes del que perpetren els maltractadors. I amb més expressions que posen els pels de punxa: «Hemos hecho lo que teníamos que hacer».

S'ha acabat poder creure que aconseguir la independència seria bufar i fer ampolles. Imaginar que era un camí planer que no tindria costos.

Diumenge 8, l'independentisme va poder constatar que a Catalunya hi ha nacionalisme espanyolista. És absurd dir que la major part de la gent que va aplegar la manifestació venia de fora. El gruix era català i era força gent. Dijous 12, van fer una altra demostració important. Segons la urbana, 65.000 persones es van reunir al centre de Barcelona. Un nombre més ajustat i que potser correspon més a la realitat que el nombre del dia 8. En tot cas, molta gent. És un element a tenir ben en compte.

Que una de les consignes més repetides a totes dues manifestacions fos «Puigdemont, a prisión» (en la línia de l'«¡A por ellos!») i la simpatia i fervor que mostren per la mateixa policia i guàrdia civil que repartir una pallissa d'hòsties com pans a una població desarmada el dia del referèndum és descoratjador, no augura res de bo i fa una mica de por.

Diumenge 1, després de la violenta actuació de policia i guàrdia civil, no hi va haver cap aldarull ni cap tumult, ni un. Cap violència. M'agradaria saber a quin altre lloc d'Europa no s'hagués cremat ni tan sols un contenidor després d'una repressió tan gratuïta i organitzada com brutal. La no violència, la resistència pacífica, és potser l'únic tret identitari i transversal tant del sobiranisme com de l'independentisme actual, el valor que els defineix. Que duri.

Per això fa especialment mal veure que [comentaristes amb prestigi equiparen independentisme i extrema dreta espanyolista](#).

No, no són el mateix. [Per exemple, van ser grups d'ultres espanyolistes](#) de diferents equips de futbol que anaven a la manifestació els qui van organitzar la batalla campal de diumenge 8 a la plaça Catalunya de Barcelona.

□ **L'independentisme ha hagut d'entomar dos cops.**

Apunts sobre la marxa

Escrit per Eulàlia Lledó, Doctora en Filologia Romànica
dimecres, 18 d'octubre de 2017 21:40

Per intuïda que fos, l'ambigua suspensió de la República immediatament després d'assumir-la —que no pas declarar-la— per part de **Carles Puigdemont**, amb la confusió i desmobilització que això suposa. Puigdemont va fer, doncs, un Sírizo i per una raó, mutatis mutandis, semblant a la d **'Alexis Tsipras**: el vertigen davant del nou i desconegut, la por a transgredir l' statu quo imperant. (Curiosament, l'endemà de no declarar de manera irreversible la independència, la mateixa gent que li demanava que fos prudent i no la proclamés, criticava Puigdemont —o se'n reia— perquè s'havia tirat enrere.)

L'altre cop és la desmoralitzant fugida d'empreses fora de Catalunya. Una maniobra plena de lògica empresarial i, a més, recurrent i de manual a cada lloc on s'ha engegat un procés d'independència, i que sobretot posa cruament sobre la taula el debat de com hauria de ser una Catalunya independent.

S'ha acabat poder creure que aconseguir la independència seria bufar i fer ampolles. Imaginar que era un camí planer que no tindria costos. Pensar que totes les poderoses forces contràries es plegarien de braços i no farien res.